

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

OPENBARE COMMISSIEVERGADERING

HANDELINGEN

COMMISSIE VOOR CULTUUR EN SPORT

VERGADERING VAN DINSDAG 12 MAART 1996

Interpellatie van de heer Jan Penris tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de ontslagen bij de Opera voor Vlaanderen en de Vlaamse Operastichting

Interpellatie van de heer André Van Nieuwkerke tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de interpretatie van het koninklijk besluit van 4 juli 1978 betreffende de verzekeringspolissen die de landelijk georganiseerde sportverenigingen, met het oog op hun erkenning en subsidiëring ten laste van de Nederlandse Cultuurgemeenschap, ter bescherming van hun leden moeten afsluiten

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Michiel Vandebussche

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.19 uur.*

Interpellatie van de heer Jan Penris tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de ontslagen bij de Opera voor Vlaanderen en de Vlaamse Operastichting

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Penris tot de heer Martens, minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de ontslagen bij de Opera voor Vlaanderen en de Vlaamse Operastichting.

De heer Penris heeft het woord.

De heer Jan Penris : Ik wil u eerst danken, voorzitter, omdat u zo vriendelijk geweest bent mijn interpellatie te verschuiven naar vandaag. Ik zat de vorige keer in een andere commissie.

De voorzitter : Dat heeft de echte voorzitter geregeld.

De heer Jan Penris : Gelieve mijn dank dan aan hem over te maken. Vooraleer ik tot de kern van de zaak kom, wil ik u een stukje geschiedenis van de opera meegeven.

Ik begin met de Opera voor Vlaanderen. Om het artistieke niveau aanzienlijk te verhogen en om de slechte financiële toestand van de opera's van Antwerpen en Gent te saneren werd op 28 oktober 1981 de intercommunale maatschappij de Opera voor Vlaanderen – OVV – opgericht. Partners waren de steden Antwerpen en Gent en de Vlaamse Gemeenschap. Via deze operatie werden de stedelijke opera's van Antwerpen en Gent gefusioneerd, met als ruggesteun de Vlaamse Gemeenschap. Het maatschappelijk kapitaal werd in de oprichtingsakte als volgt bepaald : de stad Antwerpen 90 miljoen frank, de stad Gent 90 miljoen frank en de Vlaamse Gemeenschap 200 miljoen frank, een totaal van 380 miljoen frank dus. De wijziging van dit maatschappelijk kapitaal was statutair slechts mogelijk om de vijf jaar. Bovendien was er ook geen indexaanpassing voorzien. Om te voldoen aan de

groei van de uitgaven werd in de oprichtingsakte artikel 42 ingeschreven. Elke partij verbond zich ertoe iedere maand één twaalfde van de subsidies gelijk aan het door hen onderschreven maatschappelijk kapitaal te storten ; een eventueel negatief saldo zou door de Vlaamse Gemeenschap worden gedragen. De bedoeling van het artikel was tweeledig : de Vlaamse Gemeenschap zou geleidelijk de verantwoordelijkheid voor de OVV van de steden overnemen ; de bijkomende financiële last zou worden gedragen door de Vlaamse Gemeenschap. De verplichtingen werden echter niet nagekomen. Zowel de betaling van de twaalfden als de financiering van het negatief saldo werden niet correct uitgevoerd. Vanaf 1984 blokkeerde minister Poma de jaarlijkse subsidies tot een bedrag van 200 miljoen frank. Het gevolg hiervan was dat de OVV dure leningen moest aangaan om zijn uitgaven te dekken. Midden 1986 waren de geldmiddelen van de OVV uitgeput zodat bijvoorbeeld de lonen niet meer betaald konden worden. De raad van bestuur daagde de Vlaamse Gemeenschap voor de rechter op basis van artikel 42 om betaling van de lonen te verkrijgen. Tegelijk werd de opera een tijdlang bezet door de personeelsleden om hun eis om betaling kracht bij te zetten.

Ondertussen bracht een in de Vlaamse Raad opgerichte onderzoekscommissie een vernietigend verslag uit over de OVV. De nieuwe minister van Cultuur, de heer Dewael, lanceerde een herstructureringsplan om de opera als een voorname cultuurvorm en de daaraan verbonden tewerkstelling te redden. De gevolgen van het verslag en het plan bleven niet uit, want de Vlaamse regering keurde op 19 mei 1987 een herstructureringsplan voor de OVV goed met de volgende uitgangspunten : behoud van een volwaardige opera in Vlaanderen ; ontbinding van de OVV ; oprichting van een opera op basis van een vzw-structuur ; Gent en Antwerpen zullen elk instaan voor het sociaal passief van hun eigen personeelsleden ; het sociaal passief van de overige personeelsleden en het schuldsaldo per 4 juli 1988 wordt overgenomen door de Vlaamse Gemeenschap ; personeelsleden van de OVV die geen contract afsluiten met de op te richten opera-vzw zullen so-

Penris

ciaal, juridisch, administratief deel blijven uitmaken van de OVV in vereffening ; de verhoging van de jaarlijkse bijdrage van de Vlaamse Gemeenschap tot 280 miljoen frank met behoud van de jaarlijkse bijdrage van 90 miljoen frank door Antwerpen en Gent ; men dient maatregelen te treffen voor een consolidatielening om de lasten van het beheerspassief en het sociaal passief van de OVV te dekken. De OVV werd opgeheven op 4 juli 1988 en ging in vereffening. Van de 359 personeelsleden werden er 87 contractuelen ontslagen, op 18 augustus 1988 en werden er 272 vanaf 1 juli 1988 in disponibiteit gesteld wegens ambtsopheffing. Omwille van besparingsmaatregelen en met het oog op een kwaliteits- en beheersverbetering werd op 20 juli 1988 de vzw Vlaamse Operastichting, de VLOS, opgericht met als leden de steden Antwerpen en Gent en de Vlaamse Executieve. Deze nieuwe vzw moest de ontbonden OVV vervangen. Op 3 mei 1989 werd een nieuw personeelsprotocol afgesloten tussen de Vlaamse Executieve en de representatieve vakbonden tot regeling van de situatie van het OVV-personeel. Voor de ambtenaren voorzag het protocol disponibiteit wegens ambtsopheffing op basis van het K.B. van 26 december 1938. Bovendien werd er een consolidatielening aangegaan om de lasten van het beheerspassief en het sociaal passief te dekken. De Vlaamse regering betaalde tot dusver meer dan 1,2 miljard aan wachtgelden. Dit gegeven zal echter nog een tijdje doorgaan tot de laatste niet-overgenomen ambtenaar van de OVV met pensioen is of geen recht meer heeft op wachtgeld. De VLOS ging op 3 mei 1989 de verbintenis aan tegenover de Vlaamse Executieve om ten laatste op 1 september 1989 minimum 140 persoonsleden van de OVV over te nemen en nog eens 30 extra bij de heropening van de Gentse Opera. Om opnieuw aan de slag te kunnen bij de vzw VLOS moesten de in disponibiteit gestelde koor- en orkestleden van de te vereffenen OVV deelnemen aan door de VLOS georganiseerde audities. Deze audities werden echter op zo'n wijze georganiseerd dat geen enkele van de ex-werknemers in de proeven slaagde, niettegenstaande sommigen 20 jaar en meer koor- of orkestervaring hadden. Uiteindelijk werden er slechts 3 koorleden en 9 orkestleden overgenomen van de OVV.

De voorzitter : Mijnheer Penris, is het niet mogelijk iedereen een kopie te bezorgen van uw tekst ? Dat zou het voor de commissieleden makkelijker maken om te volgen.

De heer Jan Penris : Ik heb jammer genoeg geen dubbel van mijn tekst maar het gelezen gedeelte zal ik onmiddellijk laten kopiëren. Ondertussen begon het juridische klachten te regenen bij de Raad van State en bij de burgerlijke rechtbanken, vooral op basis van artikel 23 van de wet van 22 december 1986 betreffende de intercommunales. Dit artikel bepaalt dat in geval van voortijdige ontbinding of niet-verlenging van een intercommunale – dit

voor de OVV – iedere gemeente of vereniging, die de eerder aan de intercommunale toevertrouwde activiteiten zal blijven uitoefenen – dit dan voor de VLOS – verplicht is het personeel van de intercommunale over te nemen. Op 15 september 1992 velde de Raad Van State een arrest, waarin werd gesteld dat artikel 23 van de wet van 22 december 1986 onmiskenbaar oplegt het personeel, namelijk de twee verzoekers de heren Driessens en Claessens – over te nemen. Bovendien stelde het arrest dat de vzw VLOS geen intercommunale vereniging is in de zin van de wet van 22 december 1986, dat de steden en de Vlaamse Gemeenschap voor de behartiging van hun gemeentelijke belangen – het operagebeuren – hun toevlucht moeten nemen tot een intercommunale vereniging. Bij gebrek aan een decreet dat de oprichting en de organisatie van de VLOS regelt heeft de vzw VLOS een onrechtmatig bestaan. De wederindienstneming van de twee verzoekers gebeurde echter niet. In een tweede arrest van de Raad van State, op verzoek van de heer Driessens, poneerde de Raad dat de VLOS, als rechtsopvolger van de OVV en ondanks haar onwettig bestaan, wel degelijk verplicht is de verzoeker over te nemen met behoud van het statuut dat deze had bij de OVV en dit met oplegging van een dwangsom, ingaande 14 dagen na ontvangst van het arrest, van 25.000 frank per dag vertraging in het overnemen. Een derde arrest van de Raad van State meldde dat de overname van de heer Driessens bovendien diende te gebeuren vanaf 1 juli 1988, de datum van de in disponibiteitsstelling. Niet vanaf 1 augustus 1993, de datum van de dwangsom, en met behoud van zijn statuut bij de OVV.

Gesterkt door deze drie arresten hebben tal van ex-werknemers ondertussen claims ingediend bij de VLOS en bij de burgerlijke rechtbanken om schadevergoeding wegens gederfde inkomsten. Het gaat hier ondertussen al om een mogelijke schadevergoeding van 1 miljard frank. Deze eisen komen nog eens bovenop de reeds betaalde 1,2 miljard ter derving van het sociaal passief van de OVV. Gealarmeerd door de vaststelling van de Raad van State dat de VLOS een onwettig bestaan leidt, heeft de Vlaamse regering ondertussen de VLOS opgedoekt en vervangen door een nieuwe Vlaamse instelling van openbaar nut. Op 15 februari 1995 werd de Vlaams Opera, Vlopera, opgericht bij een decreet van het Vlaamse Parlement. Via deze nieuwe constructie hoopt de Vlaamse regering de claims, die als dreigende wolken boven de VLOS hingen, te kunnen afwentelen. Maar kunnen we de Vlopera niet beschouwen als de rechtsopvolger van de VLOS ? Dezelfde participanten van de VLOS verenigen zich toch met hetzelfde doel ? Bovendien kunnen de eisen verder doorgespeeld worden naar de vroegere partners van de VLOS, de Vlaamse Gemeenschap en de steden Antwerpen en Gent, die nu partners zijn van de Vlopera. De huidige situatie voor het personeel ziet er zo uit : ongeveer 10 van de in disponibiteit gestelde ambtenaren zijn met pensioen, 138 ex-werknemers ontvangen nog wachtgeld,

Penris

slechts 12 personeelsleden werden overgenomen, op 14 oktober 1992 kregen 15 personen geen enkel inkomen, 96 van de 138 werknemers met wachtgeld vallen voor hun pensioen op nul frank. Dit lijkt me een aanfluiting van elk beginsel van een rechtsstaat. De Vlaamse regering als hoofdpartner van de VLOS negeerde de uitspraak van een van de hoogste rechtscolleges, negeerde de uitbetaling van de dwangsom. De Vlaamse regering zet zomaar ambtenaren in disponibiteit en verplicht hen tot de bedelstaf. Voor deze mensen moet dringend een oplossing worden gezocht. Het statuut van artiesten en kunstenaars moeten dringend worden vastgelegd. De rechtmatige claims moeten worden uitbetaald. De Vlopera moet zijn artistieke zending kunnen waarmaken zonder de dreiging van dat enorme sociaal passief. Ik wil van de minister graag vernemen hoe het nieuwe statuut er zal uitzien? Hoe wil de minister het probleem van het sociaal passief oplossen?

De voorzitter : De heer Van Peel heeft het woord.

De heer Marc Van Peel : Ik wil een daarbij aansluitende vraag stellen. Het maatschappelijk en financieel probleem van deze mensen is zeer groot en blijft groeien omdat velen niet eens een uitkering krijgen. Er bestaat een immens groot sociaal passief. Afhankelijk van de uitspraak van de rechtbank zal de Vlaamse Gemeenschap daar ooit voor opdraaien. Heeft de minister al bekeken of met een aantal van de in disponibiteit gestelde personeelsleden geen minnelijke schikking mogelijk is?

De voorzitter : Wil nog iemand tussenkomen? (*Neen*)

Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Zoals de heer Penris aangeeft, is deze zaak nog altijd niet uitgeklaard. Met de huidige stand van zaken mag ik me niet laten verleiden tot uitspraken die morgen de basis kunnen vormen voor commentaar. Ik zal mij houden aan een strikt antwoord op uw vraag om de discussies niet te bemoeilijken. Ik zou willen beginnen met een antwoord dat de heer Weckx eerder gaf op een schriftelijke vraag van uw partijgenoot, de heer Annemans, van 5 juli 1994. Ik citeer : Over de gelding erga omnes van de arresten van de Raad van State verwijs ik naar de algemeen aanvaarde rechtstheorie die verwoord staat in het basiswerk van Mast en Dujardin, Overzicht van het Belgisch administratief recht, op pagina 768. De erga omnes-werking is echter niet onbeperkt. Inderdaad, eigenlijk werkt de vernietiging van een administratieve rechtshandeling erga omnes en is ze dus voor iedereen vernietigd. De Raad van State heeft nu beslist dat de onthouding van andere belanghebbenden om de vernietiging te vorderen, inhoudt dat zij van die aanspraken afstand hebben gedaan. Gevolg is, dat na de vernietiging en ter uitvoering van het arrest, alleen de verzoekende partij – en eventueel de tussenkomende partij – gerechtigd is op

rechtsherstel. Ik moge nogmaals en ten overvloede benadrukken dat de Vlaamse Gemeenschap geen betrokken partij is in de gedingen voor de Raad van State tussen de VLOS en de werknemers van de vroegere OVV. In deze zin kan ik geen beschikkingen treffen over de uitvoering van de arresten. Einde citaat.

Ondertussen werd aan de arresten van de Raad van State uitvoering gegeven door de v.z.w. VLOS. De verzoekers zijn, op twee personen na, met behoud van hun statuut door de VLOS in dienst genomen. Ten aanzien van de hangende schulden uit het verleden kan ik het volgende antwoorden. Men doet een eerlijke poging om dat passief weg te werken. Het beheerspassief zelf is reeds vereffend. Ten eerste. Het sociale passief dat uit de ontbinding van de intercommunale OVV voortvloeit wordt volledig gedeeld. De overeenkomsten die ter zake worden afgesloten, en die de emanatie zijn van de statutaire rechten waarop deze personeelsleden konden aanspraak maken, worden volledig nagekomen. De Vlaamse Gemeenschap lost een lening af die werd aangegaan om de lasten van het sociale passief te voldoen. Voor het jaar 1996 gaat het om de volgende bedragen : 103,7 miljoen frank voor aflossing van kapitaal, en 32 miljoen frank voor intrestaflossing. Ook is een aanvullende subsidie van 50 miljoen frank voor de delging van het sociaal passief voorzien. Ook de steden Antwerpen en Gent nemen een gedeelte van het passief te hunnen laste via de tewerkstelling van een beperkt aantal personeelsleden. Ten tweede. Een aantal personeelsleden hebben, zich steunend op de genoemde arresten van de Raad van State, een eis tot schadevergoeding tegen de v.z.w. VLOS ingediend bij de burgerlijke rechtbank. Noch over de gegrondheid van de verschillende eisen, noch over de betrokkenheid van de Vlaamse Gemeenschap in deze zaken, noch over de grootte van de ingediende eisen heeft de rechtbank reeds een uitspraak gedaan. Ik wens op deze uitspraken niet vooruit te lopen en de afloop van de hangende gedingen af te wachten. In oktober 1996 zal de rechtbank zich opnieuw over deze zaak buigen. Ten derde. Wat de commerciële en artistieke uitbouw van de Vlaamse Opera betreft verwijs ik naar het decreet van 5 april 1995 tot oprichting van de Vlaamse Opera (Vlopera). De Vlaamse regering keurde op 28 februari jongstleden het besluit goed dat de inwerkingtreding van dit decreet en dus de oprichting van de Vlopera vastlegt op 1 maart 1996. Alle maatregelen worden getroffen opdat deze nieuwe Vlaamse openbare instelling op 1 september 1996 het nieuwe operaseizoen onder een gunstig gesternte kan aanvatten. Bij deze maatregelen hoort ook, in samenspraak met de partners Antwerpen en Gent, de ontbinding van de v.z.w. VLOS. De vereffening van de v.z.w. zal met respect voor alle geldende voorschriften worden afgehandeld.

inzake de toestand van het personeel, kan ik u de volgende cijfers meedelen. Er zijn 111 mensen die zich in een toestand van disponibiteit, met recht op wachtgeld, be-

Martens

vinden. Er zijn 23 mensen in disponibiteit die geen recht op wachtgeld hebben. 63 mensen zijn overgestapt van OVV naar VLOS. En tenslotte : 13 mensen hebben elders werk gevonden.

Inzake de Vlopera, zal de raad van bestuur, die daarin ook de steden zal betrekken, uitvoering geven aan datgene wat de Raad van State voorhoudt. Men zal moeten een evenwicht vinden tussen mensen met en mensen zonder een louter artistieke opdracht, en men zal deze dan al dan niet als statutairen moeten erkennen. De heer Van Peel stelde een vraag over de mogelijkheden om tot een minnelijke schikking te komen. De mensen die statutair in dienst waren, werden in disponibiteit gesteld. Zij ontvangen een degressief uitgekeerd wachtgeld. Voorlopig is men er echter niet in geslaagd om andere oplossingen te vinden. Vooruitlopen op de uitspraken van de rechtbank zou betekenen dat we onszelf in een moeilijke situatie manoeuvreren. In de huidige fase zijn er voldoende argumenten om de zaak niet te betwisten. Want een minnelijke schikking zal in elk geval een zware last op de begroting leggen. Zoals de kaarten nu liggen, is het niet uitgesloten dat een rechtsgeding ons in het gelijk stelt.

De voorzitter : De heer De Loor heeft het woord.

De heer Herman De Loor : Mijnheer de voorzitter, ik zou graag onmiddellijk over de tekst met de uiteenzetting van de minister beschikken.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer André Van Nieuwkerke tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de interpretatie van het koninklijk besluit van 4 juli 1978 betreffende de verzekeringspolissen die de landelijk georganiseerde sportverenigingen, met het oog op hun erkenning en subsidiëring ten laste van de Nederlandse Cultuurgemeenschap, ter bescherming van hun leden moeten afsluiten

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Nieuwkerke tot de heer Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de interpretatie van het koninklijk besluit van 4 juli 1978 betreffende de verzekeringspolissen die de landelijk georganiseerde sportverenigingen, met het oog op hun erkenning en subsidiëring ten laste van de Nederlandse Cultuurgemeenschap, ter bescherming van hun leden moeten afsluiten.

De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke : Geachte collega's, mijnheer de minister, in het kader van het decreet van 2 maart 1977 houdende de regeling van de erkenning en de subsidiëring van de landelijk georganiseerde sportverenigingen, worden via het koninklijk besluit van 4 juli 1978 terecht minima opgelegd voor de verzekeringspolissen die deze federaties ter bescherming van hun leden moeten afsluiten. Het decreet van 2 maart 1977, artikel 3, punt 9, stelt dat de Koning, na het advies van de Hoge Raad, de minimale voorwaarden bepaalt waaraan de verzekeringspolissen, afgesloten door de sportverenigingen ter bescherming van hun leden, moeten voldoen. Er stellen zich op het vlak van dit koninklijk besluit een aantal problemen. De letter van de tekst komt in een aantal gevallen niet tegemoet aan de bedoelingen van de toenmalige decreetgever. Bovendien leiden uiteenlopende interpretaties van de verschillende verzekeringsaansluitingen tot een grote mate van rechtsonzekerheid bij de federaties en de sportbeoefenaars. De vraag rijst dan ook of het koninklijk besluit van 4 juli 1978 inzake bepaalde onderdelen niet moet worden aangepast en verduidelijkt.

Meer bepaald wil ik het hebben over de persoonlijke verzekering in geval van overlijden, over medische zorgen en de gevallen van tijdelijke of volledige arbeidsongeschiktheid, en over de omschrijving van de activiteiten van de sportverenigingen. Artikel 2, paragraaf 1, punt a luidt : de verzekerde waarborgen moeten minimum 300.000 frank zijn in geval van overlijden. Artikel 2, paragraaf 1, laatste alinea luidt : voor de leden boven de 65 jaar moet slechts een verzekering worden aangegaan voor overlijden van minimum 50.000 frank. Einde citaten.

De meeste verenigingen nemen in hun polis de letterlijke tekst en de minimumvoorwaarden van het koninklijk besluit van 4 maart 1978 over. Daardoor verkeren de federaties en de sportbeoefenaars in de waan dat zij bij overlijden zijn verzekerd voor 300.000 frank (bij een leeftijd van 0 tot 65 jaar) of voor 50.000 frank (voor personen ouder dan 65 jaar). Het is van belang hier artikel 96 van de wet van 25 juni 1992, gewijzigd door de wet van 16 maart 1994, op de landverzekeringsovereenkomst met betrekking tot de verzekering van zeer jonge kinderen te vermelden. In dat artikel wordt gesteld dat een beding dat voorziet in uitkeringen voor het geval dat een kind dood wordt geboren of overlijdt voordat het de leeftijd van 5 jaar heeft bereikt, nietig is, behalve onder de voorwaarden en voor een maximumbedrag te bepalen door de Koning. Dat bedrag is echter nog steeds niet bepaald. De evolutie van de georganiseerde sport heeft er de jongste jaren voor gezorgd dat de instapleeftijd tot de sportclubs steeds lager werd. We kennen nu watergewinning voor kleuters, baby-basket, kleuterturnen, ... Ik stel daarom voor dat de federaties van het artikel 96 van de wet van 25 juni 1992 op de hoogte worden gebracht, zodat voor de federaties, clubs en sportbeoefenaars hierover duidelijkheid bestaat. Bovendien vraag ik de minister dit probleem

Van Nieuwkerke

aan te kaarten op het overleg met de nationale regering. Een eventuele oplossing moet immers via een koninklijk besluit op de wet van 25 juni 1992 worden geregeld. Ik citeer nu artikel 2, eerste paragraaf, punt c : de verzekerde waarborg voor tijdelijke volledige arbeidsongeschiktheid is minimum 225 frank per dag gedurende 75 weken, voor zover er verlies van beroepsinkomen is en geen uitkering wegens arbeidsongeschiktheid krachtens de wetgeving op de verplichte ziekte- en invaliditeitverzekering. Einde citaat.

De verzekeringsmaatschappijen nemen vaak de tekst van het KB van 4 juli 1978 over. Maar de interpretatie en de toepassing die eraan wordt gegeven, verschillen soms sterk. Sommige maatschappijen betalen voor zover er verlies van beroepsinkomen is na tegemoetkoming van het ZIV, en tot beloop van dit verlies zonder 225 frank per dag te overtreffen. Andere verzekeringsmaatschappijen betalen slechts uit wanneer er, naast verlies van beroepsinkomen, ook het ZIV geen tussenkomst doet. Ik stel voor de tekst van artikel 2, paragraaf 1, punt c, aan te passen aan de interpretatie van uitbetaling bij verlies van beroepsinkomen na tegemoetkoming van het ZIV. Ik wil daarbij opmerken dat het om eerder uitzonderlijke gevallen gaat.

Artikel 2, paragraaf 1, punt d, luidt : medische zorgen gedurende 75 weken, voor zover er geen tussenkomst is van het ziekenfonds, tot het bedrag voorzien in de tarieven van het Riziv. Artikel 2, paragraaf 1, tweede alinea, luidt : onder medische zorgen wordt verstaan elke vorm van verzorging, zowel preventieve als curatieve die voor het behoud of voor het herstel van de gezondheid nodig is. Artikel 2, paragraaf 1, laatste alinea, luidt : leden boven de 65 jaar moeten een verzekering hebben die minimaal de medische zorgen dekt volgens de tarieven van het Riziv voor zover er geen tussenkomst is van het ziekenfonds. Einde citaat.

Op dit punt was het de bedoeling om ervoor te zorgen dat het gedeelte van de medische verzorgingskosten dat niet door het Riziv wordt terugbetaald, gedekt wordt door de af te sluiten verzekeringspolis. De meeste verzekeringsmaatschappijen nemen ook hier de tekst van het KB letterlijk op in hun polis, maar de toepassing van de tekst verschilt vrij sterk van maatschappij tot maatschappij. Velen betalen inderdaad het remgeld terug, maar soms komt de verzekeringsmaatschappij uitsluitend tussen als de mutualiteit dit niet doet. Dit laatste is het gevolg van een zeer letterlijke toepassing van de tekst in kwestie. Vaak voeren de maatschappijen beperkingen in met betrekking tot de medische zorgen. Zo wordt tandverzorging tot een bepaald bedrag verzekerd, kinesitherapie helemaal niet of slechts gedeeltelijk, en medische zorgen tot een bepaald bedrag, wat niet conform het KB is. Het hangt een beetje af van de instelling van de verzekerings-

makelaar. Ik stel voor de tekst van artikel 2, paragraaf 1d aan te passen aan de oorspronkelijke bedoeling, de terugbetaling van het remgeld dus, en te verduidelijken dat op het vlak van de medische zorgen geen beperkingen mogen worden ingeschreven. Juist die medische zorgen zijn in de praktijk het meest van toepassing. Door dit aan te passen, wordt elke sport op gelijke voet behandeld. In dit dossier valt ook op dat er weinig statistieken worden bijgehouden. De verzekeringsmaatschappijen en de sportfederaties getroosten zich die moeite niet. Volgens artikel 2, paragraaf 1, derde alinea, geldt de verzekering voor alle activiteiten van de sportvereniging en haar clubs. Hierop volgt een niet limitatieve opsomming. De bedoeling van deze tekst was vermoedelijk om naast de sportieve activiteiten en de vergaderingen, ook de activiteiten die dienen voor inkomstengaring, zoals bals, foren en kaartavonden, en sociaal-culturele nevenactiviteiten voor de leden, zoals Sint-Niklaasfeesten, filmvoorstellingen en sportieve uitstappen, te verzekeren. Het aantal activiteiten dat hiervoor in aanmerking komt, is vermoedelijk wel enigszins begrensd. Men kan moeilijk eisen dat ook nevenactiviteiten met een hoger risico dan de sport waarvoor men is verzekerd, hieronder vallen. Vaak nemen de verzekeringsmaatschappijen de voorbeelden uit het KB van 4 juli 1978 als limitatieve lijst op, en interpreteren ze die dan naar eigen goeddunken. Hoe zit het in dat geval met de rechtszekerheid van de sportbeoefenaars ? Hier is in het KB een betere omschrijving nodig van wat men bedoelt met alle activiteiten.

Ik kom bij de burgerlijke aansprakelijkheidsverzekering. Volgens artikel 2, paragraaf 2, wordt voor letsels per slachtoffer een dekking geëist van 100 miljoen frank, zonder waarborg. Ook hierover kunnen enkele opmerkingen gemaakt. Vaak zullen verzekeringsmaatschappijen 100 miljoen frank voor lichamelijke letsels per ongeval of schadegeval als waarborg inschrijven. Wat gebeurt er dan met morele schade, met schade ingevolge lichamelijke letsels, zoals inkomenverlies, of met overlijdens ? Kan men de minimumnormen niet beter weglaten, en stellen dat de verzekeraar iedere sportbeoefenaar voor zijn burgerrechtelijke aansprakelijkheid ten opzichte van derden dekt ? In dat geval worden sportbeoefenaars ten opzichte van elkaar als derden worden beschouwd. Als er voor de dekking een bedrag moet worden vastgesteld, moet dat alleszins gebeuren per slachtoffer en niet per ongeval. Het Vlaams Parlement kan het KB van 4 jul 1978 in die zin nuanceren. Anderzijds moeten we een beroep doen op de federale regering en instanties om een oplossing te vinden voor de kinderen van nul tot vijf jaar.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? Bij het lezen van deze sterk technisch onderbouwde interpellatie dacht ik dat niemand dat zou durven. Behalve natuurlijk de minister, die wel moet antwoorden.

Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Mijnheer de voorzitter, u heeft het inderdaad goed uitgedrukt met : moet antwoorden. Het betreft een technische materie, wat nog niet betekent dat het niet relevant zou zijn. De heer Van Nieuwkerkerke brengt terecht een aantal problemen aan de orde, die te maken hebben met de interpretatie van het decreet van 1977 over de erkenning en de subsidiëring van de sportverenigingen. Die wetgeving is twintig jaar oud. Een aantal uitvoeringsbesluiten, maar ook het decreet zelf, zijn aan herziening toe. Ik refereer bijvoorbeeld aan de spanningen met de wet van maart 1994, waarin het ondermeer ging over de landverzekeringsovereenkomst. Een aantal problemen wordt overigens momenteel behandeld in onze administratie Sport, dus eigenlijk in het Bloso. Deze dienst probeert een inventaris op te maken van de problemen. Enkele ervan worden regulerend naar voor gebracht. We trachten ondermeer een studie te maken van de verschillende polissen. Als de screening is gebeurd, zullen we ofwel aan een nieuw decreet werken, ofwel de uitvoeringsbesluiten aanpassen. De door u aangehaalde problemen zijn voor een deel opgenomen in dit onderzoek. Vermoedelijk worden ze niet allemaal opgelost zoals u het wenst. Als voorbeeld geef ik uw allerlaatste opmerking, over het toepassen van de burgerlijke aansprakelijkheid per slachtoffer en niet per ongeval. Dat zou een enorme toename van de kostprijs inhouden. De vraag is hoe dat zou moeten worden georganiseerd en gefinancierd. In de huidige situatie gaat het, zoals u hebt vermeld, om een – vrij hoog – bedrag per ongeval. De door u voorgestelde wijziging zou de maatschappijen zwaar doen aarzelen, en kan consequenties inhouden die we willen vermijden. Als we van de verzekeringsmaatschappijen een bijkomend engagement vragen, zullen ze daar niet vrijblijvend op ingaan. Er zal een prijskaartje aanhangen. We moeten weten hoe zwaar dat op de komende werking kan wegen. Op dat vlak aarzel ik een beetje. Voor het overige kan ik grotendeels akkoord gaan met uw kritiek. Zo had u het over het overleg met de federale overheid, dat we zullen moeten plegen naar aanleiding van artikel 2, paragraaf 1a. Samen zullen we moeten nagaan in hoeverre de mogelijkheid of de noodzaak bestaat om een aantal dingen te herdefiniëren of te wijzigen.

Ook deel ik uw mening in verband met paragraaf 1c en 1d van artikel 2. We zullen er inderdaad voor moeten zorgen dat de kosten van de medische verzorging voor 100 procent worden terugbetaald, zij het binnen de normen van de Riziv-nomenclatuur. Wel vind ik dat de vergoeding van de ziekteverzekering eerst moet worden afgetrokken, opdat de 100 procent vergoeding daar niet nog eens bovenop komt.

U stelde ook een vraag over het toepassingsgebied. Dat toepassingsgebied moet gelden voor alle activiteiten. Dat lijkt mij ook uw thesis. Het gaat hier om manifestaties, trainingen, en technische en administratieve vergaderingen. De manifestaties mogen plaatsvinden op het terrein, maar ook elders, zolang dit maar gebeurt onder het toezicht of in opdracht van de betrokken club. Er moet met andere woorden steeds een duidelijk verband zijn. De vergoeding voor letsels op weg naar de activiteiten moet in de waarborg zijn inbegrepen. Ik denk hierbij ook aan ongevallen die zich voordoen bij collectieve verplaatsingen. Ik pleit dus voor een brede benadering in de dekking. Zoals gezegd, maak ik alleen voorbehoud bij uw allerlaatste punt. De maatschappijen zullen zo een ongelimiteerde dekking vermoedelijk niet aanvaarden. Als ze het al zouden doen, zou dit een erg hoge kostprijs meebrengen. Ik wacht nu op het verslag van Bloso, ondermeer over de items die in uw interpellatie aan bod zijn gekomen. Voorzover ik kan afleiden uit het inventaris, hebt u een aantal erg relevante problemen aangebracht. Op basis daarvan kan het decreet worden herschreven, of de uitvoeringsbesluiten worden aangepast.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? *(Nee)*

Het incident is gesloten.

We gaan verder in besloten vergadering.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 15.15 uur.*